

е издадена въ памѣтниците на Н. Костомарова подъ име легенда за братството, е могла да бѣде земена изъ латинските источники. Че въ тие легенди не е бяло нищо собствено богомилско, можемъ да видиме баремъ изъ слѣдующиятъ разказъ.

Провъ, синътъ на царь Симиклея, който желалъ да види Христа, отишълъ да събира отъ подданниците си данокътъ, защото баща му ослѣпѣлъ. Провъ събиралъ данокътъ съ голѣмъ трудъ, дорде са не срѣщналъ съ такавъ единъ човѣкъ, който нарѣкалъ себѣ си Еммануилъ. Той билъ самъ Христосъ. Еммануилъ влѣзалъ въ единъ градъ и когато поискалъ, щото гражданете да отдадатъ божиего богу, то Провъ на единъ пѣтъ събралъ множество богатства. Провъ заключилъ съ него братство, Христосъ записалъ това братство на хартия и казалъ: проклѣтъ да бѣде онзи човѣкъ, който е сътворилъ братство и не вѣрва въ него. Послѣ това Еммануилъ отишълъ въ рѣката, земалъ риба и далъ я на Прова. Като са вѣрналъ дома си, Провъ съ очите на тая риба излѣчилъ слѣпотата на баща си, съ стомахътъ ѝ — „проказата“ на майка си; а съ жлъчката избавилъ своята жена отъ нечистиятъ духъ, когото тя имала въ себѣ си. Когато Провъ разказалъ на баща си за своята срѣща съ Еммануила, то царь Симеклей узналъ, че Провъ са е побратимилъ съ Христа. Въ това време Христосъ са появилъ предъ тѣхъ на далечно разстояние и изчезналъ.

Тая легенда е пакъ имала отношение камъ народните нрави: тя дава освѣщение на обичайятъ, съ които са укрѣпява братството и който са е съхранилъ и до тая минута твѣрде нагледно у